

GŁOS Tygodnik ŚWIDNIKA

Nr 10 (1403)
12.03.1999r.
cena 80 gr

http://www.glos.sonic.com.pl e-mail:glos@sonic.com.pl

Ukazuje się od 1956 roku

PROMOCJA PAPY IZOLACJAS. ZDUŃSKA WOLA

np. PAPA SIZ V60 S42H
TERMOZGRZEWAŁNA
5,03 zł/m²

np. PAPA I/333
IZOLACYJNA
1,12 zł/m²

Podane ceny są cenami netto.

BIOS

Materiały Budowlane, Wyroby Hutnicze

Lublin, ul. Zembożycka 59a, tel. 441-71-81, 744-48-64, fax 7449296

Zjazd absolwentów ZSZ nr 1

JAK ZA DAWNYCH LAT

Ta „lekcja” odbyła się bez podręczników, zeszytów i bez stawiania ocen. Wymagana była jedynie dobra pamięć i chęć dzielenia się wspomnieniami z innymi. Jakimi wspomnieniami? Oczywiście szkolnymi. W sobotę, 6 marca na uroczystym zjeździe spotkali się absolwenci Zespołu Szkół Zawodowych nr 1.

Szając po kilkusetosobowej rzeszy przybyłych gości, wspólnie spędzone lata w tej placówce wciąż żyją w pamięci zarówno byłych uczniów jak i ich pedagogów. Podczas sobotniego spotkania stanowili oni reprezentację wszystkich chyba szkół, które w latach 1953-99 dały początek ZSZ nr 1, a więc: Technikum Mechanicznego, Zasadniczej Szkoły Zawodowej, Liceum Ekonomicznego, Policealnego Studium Zawodowego, Średniego Studium Zawodowego, Technikum Odzieżowego, Liceum Zawodowego oraz Liceum Handlowego. Dodajmy jeszcze, że zjazd absolwentów zwołany został z okazji nadania szkole imienia Cypriana Kamila Norwida. Uroczystość tą zaplanowano dopiero na 24 marca br.

Część oficjalna zjazdu odbyła się w szkolnej sali gimnastycznej. Przybyłych gości przywitała Małgorzata Warsznińska, dyrektorka szkoły, (również jej absolwentka). W swoim wystąpieniu wspominała o trudach i zawirowaniach, które szkoła szczęśliwie przetrwała, mogąc pochwalic się dzisiaj niebagatelnymi osiągnięciami. - Historię szkoły budują przez lata jej uczniowie, ale także nauczyciele - powiedziała M. Warsznińska - którzy muszą do swojej pracy pedagogicznej podchodzić z sercem i oddaniem. Mam wielkie szczęście, że właśnie z takimi nauczycielami, niegdyś również moimi wychowawcami mogę teraz współpracować.

45 lat Świdnika w oczach mieszkańców Konkurs na wspomnienia

45 lat temu Świdnik otrzymał prawa miejskie. Aby uczcić ten jubileusz Miejska Biblioteka Publiczna ogłasza dwa konkursy: na wspomnienia oraz fraszkę lub inną krótką formę literacką, której tematem będzie miasto, jego historia i znani świdniczanie.

- Do udziału w tym drugim konkursie zapraszamy także młodzież szkół średnich - mówi Irena Głąb z Miejskiej Biblioteki Publicznej. - Prace prosimy składać do 30 maja w placówkach biblioteki. Tam też można uzyskać szczegółowe informacje na temat regulaminu konkursu. Liczymy również na współpracę osób, które mogą ufundować nagrody dla zwycięzców konkursu.

Sokół z HOT-em pod pachą

4 marca, poligon w Nowej Debie, dwie godziny po południu. Na wieży obserwacyjnej gromadzą się goście zaproszeni na pokaz strzelecki śmigłowca Sokół wyposażonego we francusko-niemiecki, przeciwpancerny pocisk kierowany HOT-3 i system celowniczy Viviane. Wśród VIP-ów wiceminister obrony narodowej Romuald Szeremietiew. Pomiedzy garniturami dużo mundurów wojskowych, w tym czeskie, niemieckie, francuskie, węgierskie i brazylijskie, austriackie i ukraińskie.

Nad poligon nadlatuje śmigłowiec. Na pokładzie pilot wojskowy plk Krzysztof Fabianowicz, obok francuski strzelec Jean Buchou. Z tyłu Leszek Koc - prowadzący próbę - i Wojciech Karasiuk operator elektronicznych urządzeń pomiarowych. Maszyna leci z prędkością 90 kilometrów na godzinę. Po zbliżeniu się na odległość 3800 metrów od specjalnie przygotowanej makiety czołgu wystrzeliwuje pocisk, który wiodony ręką J. Buchou trafia w cel. Podobny scenariusz powtarza się jeszcze trzy razy, dwa spośród nich po zapadnięciu zmroku.

Z wieży obserwujemy wystrzał rakiet. Trafił do oddalonego o około 4 kilometry celu nie daje się zauważyć gołym okiem. Widać załadowany dym na horyzoncie i z doniesień przesyłanych krot-

Aut. Krystyna Majkowska

kofalówką słyhać, że pocisk podpalił przy okazji kilka okolicznych drzew. Dopiero za chwilę Francuzi pokazują na monitorze obraz przekazywany z kamery termowizyjnej strzelca.

Odrobina prowizorki

Integracja śmigłowca z francusko-niemieckim uzbrojeniem nie jest jeszcze dokończona. Na wykonanie demonstracji przed datą oficjalnego wstąpienia Polski do NATO naciskali głównie przedstawiciele konsorcjum Euromissile - producenta HOT-3. Stąd próba ostrego strzelania była naprawdę pierw-

szą, a poprzedził ją tylko dwa kontrolne strzały oddane przy użyciu pocisków pozabawionych głowic bojowych.

Na razie strzelec Sokola uzbrojonego w HOT-3 może korzystać jedynie z tak zwanego toru termowizyjnego, czyli sterowania pociskiem przy użyciu kamery pracującej na podczerwień i przekazującej obraz na monitor umiejscowiony przed oczami strzelca. Nie ma natomiast możliwości wykorzystania peryskopu, który uzupełnia namierzenie termowizyjne. Brakuje również stosowanego w armiach: francuskiej i niemieckiej sprzężenia systemu celowniczego z autopilotem, co ograniczyłoby do kilku procent na sto możliwość oddania niecelnego strzału. Skutek - na cztery wystrzelone rakiety jedna wbiła się w ziemię cztery metry przed celem. Pozostałe trafiły. Ten wynik nie zdziwił jednak kpt. Andrzeja Adamczyka, rzecznika prasowego ministra Szeremietiewa: „Statystyka trafień w prawdziwych działaniach bojowych jest dużo gorsza. Na zniszczenie jednego celu trzeba zużyć ponad sto rakiet. Poza tym trzeba wziąć pod uwagę brak doświadczenia strzelca w strzelaniu z Sokola. Jest z tym dokładnie tak, jak z przyręczajaniem się do nowego pistoletu, czy samochodu. Trzeba po prostu czuć narzędzie, którego się używa”.

Dokończenie na str. 8

**16 medali świdniczan na zimowych mistrzostwach Polski
Juniorka Aleksandra Miciul pobiła rekord Polski senierek!**

Grad medali w Oświęcimiu

Bardzo udany start zanotowali pływacy Avii podczas zimowych mistrzostw Polski juniorów 16 i 17 letnich rozegranych na basenie w Oświęcimiu. Świdniczanie wywalczyli w sumie 16 medali, z czego 13 indywidualnie, a trzy pływac w sztafetach. Indywidualnością w naszej ekipie była ALEKSANDRA MICIUL, która nie tylko zdobyła 7 medali, ale postarała się o nowy, bardzo wartościowy, rekord Polski na dystansie 200 metrów stylem grzbietowym.

Świdniczanka przepłynęła ten dystans w czasie 2:12.33. Poprzedni rekord należał do Izabeli Burezyk i był o 0,02 sekundy gorszy. Wynik ten zasługując na spore słowa uznania, także na arenie międzynarodowej. Bardzo dobrze w naszej ekipie zaprezentował się Jakub Kozłowski, który zdołał wywalczyć brązowy medal na dystansie 200 metrów stylem zmiennym (2:10.19). Poniżej pozostałe miejsca medalowe naszych pływaczek.

Dokończenie na str. 7

Naszą redakcję, radiowęzeł zakładowy i drukarnię, odwiedziła młodzież z Warsztatów Terapii Zajęciowej. Warsztaty działają od lipca ubiegłego roku w Dziennym Centrum Aktywności, które utworzone zostało przez świdnickie koło Polskiego Stowarzyszenia na Rzecz Osób z Upośledzeniem Umysłowym.

W radiowęzele Basia Pietras nagrała przygotowaną przez młodzież informację o warsztatach. Kierownik drukarni Zenon Dec opowiedział i pokazał naszym miłym gościom tajniki sztuki drukarskiej. W redakcji rozmawialiśmy o wydawaniu i tworzeniu gazety. Wizyta nie była przypadkowa, zaprosiłam młodzież gdy dowiedziałam się, że sami wydają własną gazetkę. Reportaż z Dziennego Centrum Aktywności i działających w nim Warsztatów Terapii Zajęciowej znajduje się w „Głosie Świdnika” na stronie 4.

PRZEDOSTATNI KUPON

Jeszcze tylko raz, za tydzień znajdziecie Państwo w naszej gazecie kupon plebiscytowy na Świdniczanina Roku 1998. Przypominamy nazwiska kandydatów. Są nimi panstwo Ewa Gładzik i Henryk Maruszak oraz ks. Tadeusz Nawak. Kupony można przynosić lub przysłać pocztą na adres redakcji.

GŁOS Tygodnik ŚWIDNIKA

KUPON PLEBISCYTOWY

ŚWIDNICZANIN ROKU '98

Głosuję na kandydaturę:

.....
.....
.....

Imię, nazwisko i dokładny adres osoby głosującej

Judoka ze Świdnika na rekoniesansie w Japonii

Egzotyczne ferie

Czytelnicy sportowych stron Głosu już wiele razy zetknęli się z nazwiskiem Dawida Białowąsa, judoki, posiadacza I kyū, członka kadry narodowej kadetów, mistrza makroregionu kadetów, wicemistrza makroregionu juniorów. Tym razem Dawid dzieli się z nami wrażeniami z trzytygodniowego pobytu w Japonii.

• Jak to się stało, że miałeś tak egzotyczne ferie?

Dawid i jego japońscy przyjaciele w towarzystwie gejszy ubrane w tradycyjne kimono.

- Pojechałem na zaproszenie Tadashi Igawy, mojego trenera judo, który po dwóch latach pracy w Świdniku wrócił do Japonii na miesięczny urlop. Już sama podróż była dużym przeżyciem. Miałem przesiadkę w Amsterdamie. Po raz pierwszy widziałem tak olbrzymie, ciągnące się kilometrami lotnisko. Udało mi się nie zabłądzić i po 11 godzinach lotu z holenderskiego lotniska wylądowałem w Tokio. Najwięcej czasu spędziłem w Mito, rodzinnym mieście trenera. Leży ono około 100 km od Tokio, a od wybrzeża Oceanu Spokojnego dzieli go 12 km. Byłem także w Kioto, najstarszej stolicy Japonii.

• **Pierwsze wrażenia z Japonii...**
- Na początku szokowało mnie ogromne zagęszczenie budynków. Nie widać ogródków, skwerów przy domach i blokach. Mini ogródki, oczywiście z bonzai mieszczą się na metroowych skrawkach ziemi. Najgorzej było z jedzeniem. Nie jestem wybredny, ale

wiele potraw mi nie smakowało. Japończycy chętnie jadają poza domem, często w małych restauracjach typu McDonald's. Wszystko jednak robią na swój sposób. Nawet frytki smakowały mi tam inaczej. Poza tym strasznie długo trzeba czekać na realizację zamówienia. Bardzo popularną potrawą jest sushi - płyty surowej ryby z różnymi dodatkami, ale najsmaczniejsze wydawały mi się krewetki i kurczak panierowany. W Japonii nie znalazłem też słodczy podobnych do naszych cukier-

zamięzkałymi. Wreszcie udało mi się zatrymać taksówkę. Niestety, Japończyk znał tylko swój ojczysty język, w którym ja opanowałem jedynie zwroty grzecznościowe. Zostały mi tylko dwa wyjścia - wybrać ławkę, na której mógłbym przenoćować lub jeszcze raz spróbować odnaleźć drogę do hotelu. W końcu po 40 minutach błąkania się zobaczyłem Tadashiego. Był zdziwiony, że miałem siłę na tak długie bieganie.

• **Czy miałeś okazję obserwować walki japońskich judoków?**

- Zaraz po przyjeździe spędziłem dwa dni na turnieju judo rangi mistrzostw świata. Spotkałem tam nawet zawodników polskiej kadry narodowej. Sam trenowałem w trzech klubach. Najczęściej w szkole średniej w Tsuchiura, najlepszej w regionie w kilku dyscyplinach, m.in. w judo, karate, kendo, pilce nożnej, koszykówce. Miałem okazję uczestniczyć w treningach seniorów na jednym z uniwersytetów. Bardzo chciałem tam wrócić po skończeniu liceum na roczne stypendium.

Walki te wiele mi dały. Jestem bardziej pewny, szybszy. Zmieniłem trochę styl walki, inaczej się bronie. Zdążyłem zauważyć, że w Japonii stworzono inny system treningów. Najczęściej trenują zawodnicy w szkołach średnich

Jedną z najpopularniejszych rozyrywek Japończyków jest śpiewanie. Na zdjęciu Dawid wspólnie z Tadashi śpiewają polską piosenkę „Szia dziewczeczka...”

co powoduje, że wcześniej osiągają wyniki i zdobywają medale, ale wcześniej także kończą kariery sportowe. Natomiast u nas największą intensywność treningów przypada później, dopiero na seniorów.

Matylda Borowik w galerii „Na Piętrze”

Galeria „Na Piętrze” tętni wystawienniczym życiem. W minioną niedzielę, 7 marca mogliśmy obejrzeć kolejną wystawę, tym razem **Matyldy Borowik**. Autorka pełni funkcję kierownika do spraw plastycznych w Robotniczym Stowarzyszeniu Twórców Kultury, od kilku lat należy do malarskiej grupy „KOLOR”. Choć jej obrazy znane są mieszkańcom naszego miasta dzięki Ogólnopolskiemu Prezentacjom Świdnik '97 i '98 oraz licznym wystawom zbiorowym, to malarka zdecydowała się pokazać swój autorski dorobek na wystawie indywidualnej dopiero teraz. Ekspozycja złożona z 20 obrazów olejnych odznacza się różnorodnością tematyczną. Są pejzaże, martwe natury, portrety, konie... Prace malowane w ciepłych i spokojnych tonacjach kolorystycznych zdążyły już pozyskać spore grono amatorów. Podczas niedzielnego wernisazu, na odręczny autograf Matyldy Borowik w okolicznościowym katalogu czekała liczna grupa wielbicieli jej talentu. Nam udało się namówić autorkę obrazów na krótką rozmowę.

• **Większość malarzy przyznaje, że po ołówek czy piędzel sięgnęli już we wczesnym dzieciństwie...**

- Nie jestem wyjątkiem. Będąc dzieckiem także uwielbiałem rysować. Urodziłam się z tą potrzebą i ona wciąż we mnie żyje. Staraliśmy się nie zaniedbywać tej pasji nawet wtedy, gdy założyłam rodzinę i zaczęłam pracować w przedszkolu jako nauczycielka. Później w rozwijaniu zdolności pomogły mi zajęcia w lubelskim Studium Plastycznym, które mieściło się przy ul. Grodzkiej. W tajniki rysunku i malarstwa wprowadzał mnie prof. Tadeusz Bijas.

• **Od 1997 r. maluje i wystawia pani pod szyldem grupy „KOLOR”. Dlaczego na pani wystawie indywidualnej musieliśmy czekać aż tak długo?**

- Do niedawna w ogóle niechętnie pokazywałam swoje prace. Z natury jestem zamknięta w sobie, maluję głównie dla własnej przyjemności, nie myśląc o sprzedaży obrazów czy przypodobaniu się publiczności.

• **W zaprezentowanych pracach widoczna jest duża rozpiętość tematyczna, obecne są także konkretne odniesienia do historii malarstwa, np. Pankiewicz czy Van Gogh...**

- To prawda. Staram się nie ograniczać do jakiegokolwiek zakresu tematycznego. Jednakową przyjemność czerpię studiując jakiś krajobraz jak i malując portrety moich wnuków. Znajduję piękno w sylwetkach koni, kształtach i barwach kwiatów. Najbardziej jednak lubię pracować nad kompozycjami martwych natur. Interesuje mnie również historia malarstwa. Uważam, że od takich mistrzów jak Tycjan, Rembrandt, Renoir czy Courbet można się wiele nauczyć. Nie przepadam natomiast za nowoczesną sztuką abstrakcyjną, która po prostu do mnie nie trafia.

• **Jak już wspomnieliśmy należy pani do grupy „KOLOR”. Jakie korzyści daje zespołowe malowanie?**

- Tak na prawdę to każdy z nas maluje indywidualnie, bo trudno jest obecnie organizować wspólne malarskie sesje. Niemniej podczas wystaw i innych okolicznościowych spotkań dzielimy się doświadczeniami i radami. Ja pracuję nad obrazem stosunkowo długo, czasami miesiąc albo znacznie dłużej. Muszę mieć pewność, że spełnia on moje własne oczekiwania i założenia. A kiedy organizujemy wspólną wystawę, to koleżanki i koledzy z grupy pomagają mi, by jak najszybciej przedstawić im najnowszą pracę. Tego pośpiechu bardzo nie lubię.

• **Jak rozumie pani dla siebie pierwszy i najbardziej wymagający krytykiem. A czy liczy się pani z ocenami wystawionymi przez najbliższą rodzinę i przyjaciół?**

- Oczywiście. Maż jak i moje dzieci bardzo wspierają mnie w pracy. Korzystam często z ich rad i uwag, również tych krytycznych. Z resztą moja córka Ania również uprawia malarstwo, z kolei druga córka Kasia bardzo lubi rysować zwierzęta.

Dziękuję za rozmowę.

Rozm. i zdj. (słs)

JAK ZA DAWNYCH LAT

Humory dopisywały jak za dawnych dobrych lat. Wśród absolwentów Technikum Mechanicznego dostrzeżliśmy (od lewej) Krzysztofa Szczepaniaka, nauczyciela wf w SP nr 1, Tomasza Gielzaka, piłkarza i trenera oraz Waldemara Jaksona, burmistrza Świdnika.

Czas na wspomnienia i refleksje. O zaletach uczęszczania do ZSZ nr 1 opowiada Tadeusz Karasiuk, dyrektor tej placówki w latach 1971-1983.

Nauczycielska sztafeta pokoleń. Na pierwszym planie Małgorzata Warszzyńska, obecna dyrektorka ZSZ nr 1. Tuż za nią siedzą byli nauczyciele: Dariusz Rubaj, Krystyna Skrok, Stanisław Skrok, Ryszard Wikliński oraz Bolesław Luciuć, zastępca dyrektora w latach 1964-1972.

Szybsze bicie serca wśród męskiej części absolwentów wywołał z pewnością pokaz mody przygotowany przez uczennicę Technikum Odzieżowego oraz ich opiekunkę Małgorzatę Motyl.

Fot. Sławimir Socha

